

POSTANOWIENIE

Dnia 28 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Leszek Bielecki

w sprawie z odwołania A. P. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S.
z udziałem D. G.
o ustalenie obowiązku ubezpieczenia społecznego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 28
maja 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej odwołującej się od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 25 września 2018 r., sygn. akt III AUa (...),

I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

**II. zasądza od odwołującej się na rzecz organu rentowego
kwotę 240 zł (dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu
kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych oddział w S. decyzją z dnia 6 lutego 2014 r., stwierdził, że D. G. jako osoba wykonująca u płatnika składek A. Sp. z o.o. w S. pracę na podstawie umowy o świadczenie usług, do której mają zastosowanie odpowiednio przepisy o zleceniu, podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowemu i wypadkowemu w okresach wskazanych w tejże decyzji, w której określono także podstawę wymiaru składek na te ubezpieczenia. Tym sam zakwestionowano kwalifikację prawną zawartych kontraktów jako umowy o dzieło. Odwołanie od powyższych decyzji wniósł płatnik składek.

Wyrokiem z dnia 21 stycznia 2016 r., Sąd Okręgowy w S. zmienił zaskarżoną decyzję organu rentowego i ustalił, że ubezpieczony nie podlega obowiązkowo polskiemu systemowi ubezpieczeń społecznych z tytułu wykonywania pracy na rzecz płatnika składek. Z taką oceną nie zgodził się Sąd Apelacyjny w (...), który na skutek apelacji organu rentowego wyrokiem z dnia 25 września 2018 r., III AUa (...) zmienił wyrok Sądu Okręgowego w całości i oddalił odwołania płatnika składek, odstępując jednocześnie od obciążenia płatnika składek kosztami zastępstwa procesowego za obie instancje.

W dniu 27 listopada 2018 r. pełnomocnik płatnika składek sporządził skargę kasacyjną, żądając jego uchylenia w całości i oddalenia apelacji organu rentowego. We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie powołując się na konkretną przesłankę z art. 398⁹ § 1 k.p.c., podniesiono, że Sąd Apelacyjny naruszył przepisy art. 11 ust. 1, ust. 3 lit. a oraz art. 12 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr (...) z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.Urz. UE L z 2004 r., Nr 166, s. 1, dalej jako rozporządzenie (...)) przez błędną wykładnię zwłaszcza art. 12 ust. 1 rozporządzenia (...), co doprowadziło do błędnego zastosowania normy wynikającej z tego przepisu, jako podstawy wyrokowania w niniejszej sprawie. Zdaniem płatnika przepis o delegacji z art. 12 ust. 1 rozporządzenia (...) jest przywilejem płatników, znajdując zastosowanie tylko jeżeli taka jest wola konkretnego płatnika. Płatnik wniósł ponadto o skierowanie do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (TSUE) pytania prawnego dotyczącego ustalenia relacji między wskazanymi przepisami.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną płatnika składek, organ rentowy wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania, a w razie jej przyjęcia o oddalenie skargi kasacyjnej w całości i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli w sprawie występuje jedna z enumeratywnie wymienionych w nim okoliczności. Zgodnie natomiast z art. 398⁴ § 2 k.p.c. skarga kasacyjna

powinna zawierać wniosek o przyjęcie do rozpoznania i jego uzasadnienie. Nie budzi zatem wątpliwości, że to na skarżącym spoczywa obowiązek wskazania podstawy przyjęcia oraz jej uzasadnienia. Trafnie stwierdził Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 10 marca 2016 r., II CSK 10/16 (niepubl.), że skarżący winien wskazać i uzasadnić wystąpienie w sprawie przynajmniej jednej z przesłanek z art. 398⁹ § 1 k.p.c. w wywodzie odrębnym od uzasadnienia podstaw kasacyjnych. W postanowieniu z dnia 21 lutego 2018 r., III UK 77/17 (niepubl.) Sąd Najwyższy podkreślił, że tylko te przesłanki kwalifikowane przyczyny podlegają badaniu w tej fazie postępowania.

Skarżąca we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania nie wskazała konkretnej przesłanki jej przyjęcia z art. 398⁹ § 1 k.p.c., uchybiając w ten sposób art. 398³ § 2 k.p.c. Skarżąca winna wskazać i uzasadnić przynajmniej jedną z przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania, ponieważ nie jest rolą Sądu doszukiwanie się powodu wniesienia skargi, tym bardziej, że wniosek został skonstruowany w taki sposób, że nie można jednoznacznie określić, która z przesłanek zdaniem pełnomocnika wystąpiła w sprawach. Brak wykazania w skardze, iż występuje jakakolwiek z kwalifikowanych przyczyn przyjęcia jej do rozpoznania, powoduje konieczność odmowy przyjęcia do rozpoznania. W skardze nie przedstawiono wymaganego wyводу prawnego, stwierdzając jedynie, że zdaniem skarżącej naruszono przepisy art. 11 i 12 rozporządzenia (...). Należy wskazać, że w skardze kasacyjnej wniesionej przez skarżącą w sprawie III UK 77/17 również wystąpiły opisane mankamenty, na co zwrócił uwagę Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 21 lutego 2018 r. W rozpoznawanej w niniejszym postępowaniu skardze z dnia 27 listopada 2018 r. nie usunięto opisanych niedoskonałości.

Niezależnie od powyższych okoliczności, rzekomy problem, który zdaniem strony wymagałby wystąpienia do TSUE w rzeczywistości nie występuje. Już wstępna analiza art. 12 ust. 1 rozporządzenia (...) pozwala na stwierdzenie, że ten przepis nie pozostawia swobody wyboru ustawodawstwa właściwego jakiegokolwiek stronie, a zatem wykładnia dokonana przez Sąd Apelacyjny jest prawidłowa. Celem wskazanego przepisu jest uniknięcie rozproszenia uprawnień ubezpieczonego w sferze zabezpieczenia społecznego, jeżeli charakter jego pracy w innym państwie

jest z góry przejściowy, co ma sprzyjać realizacji swobody traktatowej, nie zaś stworzenie narzędzia optymalizacji kosztów zatrudnienia. Do tego wątku odniósł się również Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 21 lutego 2018 r., III UK 76/17 (niepubl.).

Biorąc powyższe pod rozwagę, Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji.

O kosztach orzeczono na podstawie § 9 ust. 2 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (stawka minimalna 240 zł).